

Αφηγηματικοί τρόποι και λειτουργία.

Αφηγηματικοί τρόποι	Τι είναι;	Λειτουργία
Αφήγηση	Διήγηση γεγονότων (χρήση ρημάτων, χρονικών προτάσεων, δεικτών χρόνου).	- Απαραίτητη για την εξιστόρηση γεγονότων.
Εγκιβωτισμένη αφήγηση	«Μικρή» αφήγηση που εντάσσεται μέσα στη μεγάλη αφήγηση. Συνήθως την εξιστορεί ένας από τους πρωταγωνιστές του κειμένου.	- Δίνει σημαντικές πληροφορίες για τη «μεγάλη» ιστορία.
Περιγραφή	Απεικόνιση πραγμάτων που βρίσκονται στον χώρο ή συναισθημάτων ή καταστάσεων.	- Σκιαγραφεί τα πρόσωπα και τα συναισθήματά τους. - Καθυστερεί τη δράση και αυξάνει την αγωνία. - Αισθητική απόλαυση
Διάλογος	Συνομιλία μεταξύ πρωταγωνιστών (στο κείμενο δηλώνεται με παύλες ή εισαγωγικά).	- Αυξάνει τη δραματική ένταση. - Σκιαγραφεί τους χαρακτήρες. - Εξυπηρετεί την εξέλιξη της δράσης.
Εσωτερικός Μονόλογος	Λόγος χωρίς ακροατή: Οι σκέψεις που κάνει ο αφηγητής-πρωταγωνιστής χωρίς να τις εκφέρει μεγαλόφωνα.	- Αποδίδει δραματική ένταση. - Σκιαγραφείται ο χαρακτήρας του ομιλούντος προσώπου.
Σχόλια του αφηγητή.	Παρεμβάσεις του αφηγητή (συνήθως τριτοπρόσωπου) ο οποίος σχολιάζει τα γεγονότα.	- Φωτίζει την ερμηνεία των γεγονότων από τον αφηγητή. - Καθυστερεί την εξέλιξη της δράσης. - Διεγείρει το ενδιαφέρον του αναγνώστη.

Είδη αφήγησης/αφηγητή (επιλογή των πιο συχνών):

α) Πρωτοπρόσωπος αφηγητής: Αφήγηση σε α' πρόσωπο / αφηγητής-άνθρωπος (λειτουργία: αμεσότητα, αληθοφάνεια, εξομολογητικός τόνος).

β) Τριτοπρόσωπος αφηγητής: Αφήγηση σε γ' πρόσωπο / «παντογνώστης» αφηγητής (λειτουργία: αντικειμενικότητα, αποστασιοποίηση).